

چکسی همه چیز را می دانند؟

رویت شده:

مهدی (م.مد) عبیدی

www.ketab.ir

سرشناسه	: عبدی، مهدی، ۱۳۶۴ -
عنوان و نام پدیدآور	: چه کسی همه چیز را می داند؟/ مهدی (حامد) عبدی.
مشخصات نشر	: تهران: انتشارات آریان، ۱۳۹۳.
مشخصات ظاهری	: ۹۶ ص.
شابک	: 978-600-7133-27-9
وضعیت فهرست نویسی	: فیا
موضوع	: داستان های فارسی -- قرن ۱۴
شابک	: PIR ۸۳۵۴ / ب ۴۸ ج ۹ ۱۳۹۳
رده بندی دیو	: ۳/۶۲۱۵۸
شماره کتابخانه	: ۳۳۹۴۶۱۴

✓ نام کتاب : چه کسی همه چیز را می داند؟

✓ نویسنده : مهدی (حامد) عبدی

✓ صفحه آرای: جهان فارس

✓ نوبت چاپ : اول: ۱۳۹۳

✓ شمارگان : ۵۰۰ نسخه

✓ قیمت : ۴۵۰۰ تومان

✓ شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۷۱۳۳-۲۷-۹

« حق چاپ و نشر مجدد این اثر (یا بخشی از آن) برای آریان محفوظ است. »

نشانی: تهران، انقلاب، خ فخررازی، کوی فاتحی داریان، پلاک ۶، طبقه اول، تلفن: ۶۶۹۷۱۳۳۳

ایمیل: Arayanbook@yahoo.com

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
۷	ندمه
۱۱	چشم
۱۳	گریز
۱۷	پرواز
۱۹	لبخند
۲۳	ستاره
۲۷	دیوار
۳۱	انتظار
۳۵	نگاه
۳۷	مرگ تیره
۳۹	بهار
۴۵	علف‌های هرز
۴۹	خواب و بیداری
۵۳	رهایی
۵۵	توهم
۵۷	خودکشی
۵۹	چه کسی همه چیز را می‌داند؟
۶۱	نیاز
۶۳	خاطره
۶۷	خانه تکانی
۷۱	حادثه ۲۰۱۱
۸۱	عشق پیکاسویی
۹۵	انتخاب

مقدمه

با آفرینش آدم، داستان هم زماناً شروع داستان آفرینش آدم نام گرفت، که تا امروز به حیات خود ادامه داده است و می‌تواند منطبق با واقعیت یا تخیل باشد و به جرأت می‌توان گفت که زندگی، داستان است. یک روز از زندگی خود را در نظر بگیریم. از خواب بیدار می‌شویم و داستان آغاز می‌شود. ما شخصیت اول این داستان هستیم و دارای شخصیت‌های مقابل هستیم؛ اما این داستان پایان مشخصی ندارد. تا لحظه مرگ ادامه می‌یابد و ممکن است پس از مرگ هم، داستانی وجود داشته باشد. امروزه داستان در قالب ادبیات داستانی، شکل علمی به خود گرفته است. هر اثری از قریحه، احساس و اندیشه سرچشمه می‌گیرد؛ اما باید با اصول و اصولی را هم در نظر گرفت تا بتوان آن را سنجید. شاهکارهای بزرگ داستانی در کنار ذوق و استعداد آفریننده، نشان‌دهنده علم نویسندگان آنها نیز هستند؛ پس تسلط بر اصول و جزئیات داستان‌نویسی ضروری است. اثری که بر پایه ذوق و قریحه صرف نوشته شود، مانند نهالی کوچک و ناتوان است؛ اگرچه سخنی برای گفتن داشته باشد. این نهال کوچک با رعایت اصول داستان‌نویسی، تنومند و ماندگار می‌شود.

انسان امروز به داستان به عنوان وسیله سرگرمی نمی‌نگرد؛ بلکه در دل داستان، به دنبال گشودن دریچه یا لایه‌ای از زندگی است نه سرگرمی یا پند و اندرز صرف، و این به معنای رشد و بلوغ انسان و دنیای انسانی است. حال هرچه دنیای داستان به حقیقت و واقعیت نزدیک باشد، به انسان امروز نزدیک‌تر است.

همه ما چیزی برای گفتن و نوشتن داریم و می‌توانیم بنویسیم و بگوییم؛ اما باید راه و دیدگاه خود را بیابیم؛ دیدگاهی که می‌تواند دریچه یا دریچه‌هایی را به ما باز کند و از آنها به زندگی نگاه کنیم، بفهمیم و توانایی گفتن و نوشتن را بدست آوریم.

ما فهمیم موضوعات سیال هستند و می‌توان با داستان اندیشه و احساس آنها را گرفت، و وقف و خست و تجسم بخشید. این کار هزینه‌ای ندارد؛ تنها چند برگ کاغذ، یک قلم و یک دغدغه، دل مشغولی، دیدگاه و هرچه که برای دقایقی یا ساعتی آدمی را به پیای حقیقت و عاری از همه بوده‌ها می‌برد و اندیشه را رها و سبک می‌کند، لازم است. در این فضا است که مفاهیم می‌تراوند؛ از سر و سینه عبور می‌کنند و از مسیر دست به انگشت‌ها می‌رسند و از نوک قلم بر برگ‌های کاغذ می‌جایند.

اینگونه قریحه آشکار می‌شود و خجسته می‌کنیم استعداد داریم؛ اما باز چیزی کم است؛ خواندن، خواندن و باز خواندن، به دیدن دنیای گوناگون انسان‌ها. در ورای ارتباط اجتماعی، ارتباط دیگری وجود دارد؛ آن‌که به دنیای درون انسان‌ها مربوط است؛ دنیایی که در آن بی‌نقاب و حسی است. خود هستیم. بسیاری از این بی‌نقابی‌ها، در دل کتاب‌ها نهفته است؛ زیرا انسان واژه‌ها، انعطاف‌پذیر و بی‌انتهاست. در این دنیا می‌توان چیزی را دید به آسانی می‌راند. می‌توان خود را بیرون ریخت.

چکیدن واژه‌ها از نوک قلم و دیدن دنیای گوناگون انسان‌ها، می‌تواند به قدرتی ببخشد که پاسخ بسیاری از پرسش‌های خود را بیابیم و زندگی را آنگونه که هست، ببینیم نه آنگونه که می‌خواهیم یا تصور می‌کنیم.

نوشتن برای من حادثه بود که ناگهان رخ داد؛ اما جرأت نداشتم آنچه را بر کاغذ نشانده‌ام، نوشتن بنامم؛ زیرا چیزی بود که از ذهن می‌تراوید و کامل نبود.

و هنوز هم نیست. احساس نیاز مرا واداشت تا بنویسم و آرام آرام به نقطه‌ای رسیدم که توانستم به آنچه نوشته‌ام، نظم دهم. مطالعه آثار متفاوت، هر کدام تأثیری بر اندیشه‌ام داشت؛ اما تلاش کرده‌ام که دچار تقلید نشوم. این تأثیرات کمک کرد تا بهتر ببینم و به دریچه خاص خود دست یابم. این تنومندی همان بهار کوچک است که ادامه دارد و خواهد داشت.

بچه در این مجموعه گرد آمده، پاره‌هایی از زندگی واقعی است. حرکت، نداشتن یا لحظه‌ای خاص در زندگی روزانه، باعث ایجاد احساس درونی و فضای ذهنی شده است. در قالب واژه‌ها در کنار هم قرار گیرند و داستانی خلق شود. در واقع دستک بخش‌های این مجموعه، نگرشی از زاویه‌ای دیگر است که حادثه‌ای معمولی را مفهومی از زندگی را با زبان دیگری توصیف می‌کند و به آن تصویری تازه می‌بخشد.

هر انسانی، از خردترین تا کهنسال‌ترین، با توجه به اندیشه، باور و اندوخته‌اش زندگی را می‌بیند و تفسیر و تریف خود را از ساده‌ترین مفاهیم و موضوعات تا پیچیده‌ترین آنها ارائه می‌دهد. تفاوت، نبودن و نزدیکی به حقیقت و واقعیت انسانی، از ویژگی‌های انسانی است که می‌تواند سبب ایجاد نگاه خاص و ویژه شود. اگر آثاری با این نوع نگرش به جهان و زندگی، خلق شود، ارزشمند خواهد بود و پر بی راه نیست که بگوییم بزرگ‌ترین آثار جهان، آثاری است که به مسائل انسانی می‌پردازد.